

Афганська війна 1979 – 1989

Минають дні, ідуть роки,
Життя листки перегортає
А біль Афгану - на віки
В душі чомусь не замовкає

Афганістан

15 февраля 1989 г.

ДЕНЬ ВЫВОДА
СОВЕТСКИХ ВОЙСК
ИЗ АФГАНИСТАНА

Всього за період з 25 грудня 1979 року по 15 лютого 1989 року у військах, що знаходилися на території ДРА, пройшло військову

службу **620000** чол. Щорічна облікова чисельність військ складала **80 - 104** тис.

Загальні безповоротні людські втрати (вбито, померло від ран і хвороб, загинуло в катастрофах, в результаті нещасних випадків) 14453 чол.

Пропали без вісті і попали полон: 417 чол. (були звільнені: 119 чол)

Санітарні втрати склали 469685ч. у тому числі: поранено, контужено, травмовано 53753 чол. захворіло 415932 чол.

Карпухін Віктор Федорович

Командир підгрупи спеціального підрозділу "Гром" Групи "А" ("Альфа") 7-го Управління КДБ СРСР в спецоперації "Шторм-333", капітан.

Народився 27 жовтня 1947 року в місті Луцк Волинської області.

В рядах Збройних Сил СРСР з 1966 року

В 1969 році закінчив Ташкентське вище військово-танкове командне училище, і був направлений для подальшого проходження служби в Прикордонні війська КДБ СРСР.

3 вересня 1979 року прийнятий на службу в Групу "А" ("Альфа") 7-го Управління КДБ СРСР.

27 грудня 1979 року брав участь в штурмі палацу "Тадж-Бек" (резиденція глави Афганістану Хафізулі Аміна).

Штурм палацу, який мав стіни 2-метрової товщини і охорону 2,5 тисячі гвардійців тривав 40 хвилин.

Спецназівці КДБ втратили вбитими 5 чоловік.

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 28 квітня 1980 року за мужність і відвагу виявлені в спеціальних бойових операціях, капітану Карпухіну Віктору Федоровичу присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11433).

Белюженко Віталій Степанович

боєц оперативних груп спеціального призначення КДБ СРСР «Зеніт» та «Каскад».

Народився 3 жовтня 1940 року в селі Новогригорівка Межевського району Дніпропетровської області.

В Збройних Силах СРСР з 1959 року. В 1959-1963 роках служив на Північному флоті на підводному човні. З 1963 року – в структурі державної безпеки. В 1967 році закінчив Вищу школу КДБ. В 1970 році закінчив спеціальні курси офіцерського складу . Після чого був зарахований в спеціальний резерв управління «С» першого Головного управління КДБ СРСР.

Учасник бойових дій в Афганістані: в жовтні 1979 року - лютому 1980 року – в складі оперативної групи спеціального призначення КДБ «Зеніт»; 27 грудня 1979 року брав участь в штурмі палацу "Тадж-Бек" (резиденція глави Афганістану Хафизули Аміна). В липні - жовтні 1980 року – в складі оперативної групи спеціального призначення КДБ «Каскад».

Звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11450) присвоєно Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 24 листопада 1980 року за мужність і відвагу, проявлені при виконанні військового обов'язку .

Плосконос Ігор Миколайович

командир розвідувальної роти 783-го окремого розвідувального батальйону 201-й Гатчинської Червонопрапорної мотострілецької дивізії в складі 40-ї армії, старший лейтенант.

Народився 26 квітня 1959 року в місті Павлоград Дніпропетровської області.

В 1976 році закінчив Київське Суворовське військове училище.
В 1980 році закінчив Бакінське вище загальновійськове командне училище імені Верховної Ради Азербайджанської РСР.

Указом Президіума Верховної Ради від 15 листопада 1983 року за мужність і героїзм, виявлені при наданні інтернаціональної допомоги Демократичній Республіці Афганістан присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11500).

Депутат Верховної Ради України (1990 року).

З 1994 року по 2003 рік - на відповідальних постах в Кабінеті Міністрів України, з 2003 року по 2004 рік - перший заступник начальника інституту Міністерства по надзвичайним ситуаціям, з 2004 року працював в Міністерстві Оборони України.

14 лютого 2007 року призначено Головою Державного комітету України по справам ветеранів.

Генерал-майор.

Нагороджений орденом Червоної Зірки (1982), українським орденом «За заслуги» 3-го ступеня (5.05.2009), медалями.

Синицький Віктор Павлович

механік-водій бойової машини розмінування (БМР) одного з підрозділів Сухопутних військ в складі 40-ї армії, молодший сержант.

Народився 10 січня 1967 року в селі Верб'язь Воловецького району Запорізької області .

В Радянській Армії з осені 1985 року. Службу проходив в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані.

Механіку-водію БМР за час бойових дій, в цілях розмінування місцевості, приходилось неодноразово здійснювати на своїй боєвій машині самопідриви, забезпечуючи безпеку проходження колонн авто- і бронетехніки.

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 5 травня 1988 року за мужність і героїзм, присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11576).

Зельняков Євгеній Іванович

Командир вертолітної ескадрильї вертолітного полку в складі 40-ї армії, підполковник.

Народився 1 березня 1947 року в місті Житомир.

В 1968 році закінчив Сизранське вище військово-авіаційне училище льотчиків імені 60-ліття СРСР.

З 1980 року - в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані, де здійснив більше 550-т бойових вильотів.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 7 травня 1982 року підполковникові Зельнякову Євгенію Івановичеві за мужність і героїзм, проявлені при наданні інтернаціональної допомоги Демократичній Республіці Афганістан присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі "Золота Зірка" (№ 11474).

Нагороджений орденом Червоної Зірки, медалями.

Кіт Віктор Севаст'янович

командир винищувального авіаційного підрозділу в складі 40-ї армії , полковник.

Народився 8 листопада 1940 року в місті Шахтарськ Донецької області.

В Радянській армії з серпня 1959 року.

В 1964 році закінчив Чернігівське вище військово-авіаційне училище льотчиків.

З 1981 року по 1982 рік проходив службу в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані командиром винищувального авіаційного підрозділу.

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 20 вересня 1982 року за мужність і героїзм виявлені при наданні інтернаціональної допомоги Демократичній Республіці Афганістан присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11484).

Після повернення в Радянський Союз, в 1984-1985 роках - заступник командувача 1-ї повітряної армії Далекосхідного військового округу. В 1984 році присвоєно військово звання «генерал-майор авіації».

В 1985 році знову направлений в Афганістан, де в 1985-1987 роках був заступником командувача 40-ї армії - командувачем ВПС 40-ї армії.

Гончаренко Владислав Федорович

Командир авіаційної ланки окремого винищувального авіаційного полку в складі 40-ї армії, старший лейтенант.

Народився 15 січня 1962 року в місті Полтава.

В Радянській Армії з 1979 року.

В 1983 році закінчив Борисоглібське вище військово-авіаційне училище льотчиків імені В.П. Чкалова.

З 1983 року служив в Одеському військовому окрузі.

З 1985-го по 1986 рік знаходився в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані. На літаку «Су-25» виконав чотириста п'ятнадцять бойових вильотів.

Указом Президіума Верховної Ради від 28 вересня 1987 року за мужність і відвагу виявлені при виконанні військового обов'язку, присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11558).

Кучеренко Володимир Анатолійович

командир вертолітної ескадрилі вертолітного полку в складі 40-ї армії капітан.

Народився 5 квітня 1954 року в селі Нижня Сироватка Сумської області.

В Радянській армії з 1972 року.

В 1974 році екстерном закінчив Сизранське військово-авіаційне училище льотчиків. Служив в Київському, Московському військових округах, в Групі радянських військ в Німеччині.

З жовтня 1984 року по 1985 рік в проходив службу в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані. Здійснив 883 бойових вильоти, приймав участь в 30-и бойових операціях, під час яких було знищено 42 опорних пункти, 24 позиції ДШК, 9 позицій ЗГУ, 29 автомашин (всього приймав участь в атаці на 21 караван зі зброєю).

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 26 травня 1986 року за успішне виконання завдання при наданні інтернаціональної допомоги Демократичній Республіці Афганістан і виявлені при цьому мужність і героїзм присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11543).

Капшук Віктор Дмитрович

командир відділення бойової групи десантно-штурмової маневреної групи 47-го Керкинского прикордонног загону Средньоазійського прикордонного округу, старший сержант.

Народився 15 липня 1965 року в селі Карапиши Мироновського району Київської області.

В жовтні 1983 року призваний в Прикордонні війська СРСР. В травні 1984 року переведений командиром бойової групи в десантно-штурмову маневрену групу 47-го Керкинского прикордонного загону, яка діяла в північних районах Афганістану, забезпечуючи безпеку на підступах до державного кордону СРСР.

За період командування групою було проведено 14 бойових операцій, в яких було знищено до 100 душманів і захвачено більше 70 одиниць стрілецького озброєння. Неодноразово виявляв мужність і героїзм в боях. Так, в березні 1985 року, ризикуючи життям під вогнем ворога прорвався до важко пораненого офіцера і виніс його в укриття.

В серпні 1985 року в одній із операцій був контужений, але залишився в строю і продовжував командувати групою. Під його командуванням група декілька годин в повному оточенні відбивала атаки ворога, наносячи йому великі втрати і протрималась до прибуття підкріплення.

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 6 листопада 1985 року за мужність і героїзм, старшому сержанту Капшуку Віктору Дмитриевичу присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11534).

Руцький Олександр Володимирович

Заступник командувача ВПС 40-ї армії , полковник.

Народився 16 вересня 1947 року в місті Проскурів (Хмельницький).

В 1985-88 роках брав участь в бойових діях в Афганістані. Займав посаду командира окремого винищувального авіаційного полку (40-ї армії). В 1985-86 роках виконав 356 бойових вильотів, з них 121 вночі.

В квітні 1986 року літак Руцького, що приймав участь в знищенні великої бази моджахедів поблизу кордону з Пакистаном, був збитий. Руцький отримав травму хребта. Після лікування в шпиталі був усунений від польотів, але продовжував командувати авіаційним полком до грудня 1986 року, коли отримав призначення на посаду заступника начальника Центру бойового застосування фронтової авіації ВПС СРСР (м Липецьк), знову був допущений до польотів.

В квітні 1988 року призначений заступником командувача ВПС 40-ї армії. З квітня по серпень здійснив 97 бойових вильотів, з них 48 нічних. 4 серпня 1988 року під час нічного бомбардування складів боєприпасів афганських моджахедів був другим раз збитий. Після п'яти днів переслідування потрапив в полон до моджахедів у яких був відібраний пакистанською розвідкою. 16 серпня 1988 року Руцький був переданий пакистанськими властями радянським дипломатичним представникам в Ісламабаді в обмін на громадянина Пакистану, звинуваченого в шпигунстві проти СРСР.

Звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі "Золота Зірка" (№ 11589) Руцькому Олександрові Володимировичеві присвоєно Указом Президії Верховної Ради СРСР від 8 грудня 1988 року.

Нагороджений орденом Червоного Прапора, орденом Червоної Зірки, медалями, а також орденами і медалями іноземних держав, у тому числі трьома орденами Демократичної Республіки Афганістан.

Гринчак Валерій Іванович

командир розвідувальної роти 285-го танкового полку;
начальник штабу 781-го окремого розвідувального батальйону 108-й Невельської Червонопрапорної мотострілкової дивізії у складі 40-ої армії Червонопрапорного Туркестанського військового округу (обмежений контингент радянських військ в Демократичній Республіці Афганістані), капітан.

Народився 21 червня 1957 року в селі Чемерполь Гайворонського району Кіровоградської області.

14 липня 1984 року прийняв бій. Відважний офіцер отримав важке поранення обох ніг, але самотійно надавши собі першу медичну допомогу, пересилюючи біль, зберігаючи витримку і холоднокровність, не залишив поле бою, а продовжував уміло керувати діями роти...

Не дивлячись на ампутацію ніг, мужній офіцер добився повернення в армійських стрій.

Указом Президії Верховної Ради від 18 лютого 1985 року за мужність і героїзм, проявлені при наданні інтернаціональної допомоги Демократичній Республіці Афганістан присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11523).

Нагороджений орденом Червоної Зірки (13.06.1984 р.), медаллю.

Указом Президента України від 15 лютого 1999 року нагороджений орденом "За мужність".

СССР

РТР
ПЛАНЕТА

Термез, 15 февраля 1989 г.

Арсенов Валерій Вікторович

старший розвідник-гранатометник 173-го окремого загону спеціального призначення в складі 40-ї армії, рядовий.

Народився 24 червня 1966 року в місті Донецьку.

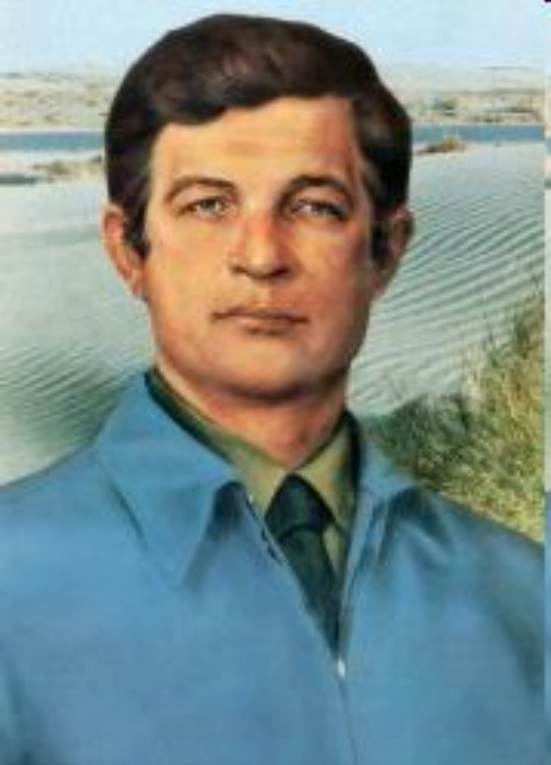
В Радянській армії з травня 1985 року. Проходив службу в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані.

28 лютого 1986 року, в бою з перевершуючими силами бунтівників, був важко поранений, але продовжував вести вогонь. В критичну хвилину бою, ціною свого життя, закрив від ворожих куль командира роти...

Похований в місті Донецьку.

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 10 листопада 1986 року за успішне виконання завдання при наданні інтернаціональної допомоги Демократичній Республіці Афганістан і виявлені при цьому мужність і героїзм посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка».

Рубан Петро Васильович

командир 200-й окремої штурмової авіаційної ескадрилі в складі 40-ї армії , підполковник.

Народився 11 червня 1950 року в селі Хильчичи Середино-Будського району Сумської області. В 1972 році екстерном закінчив Чернігівське вище військово училище льотчиків.

3 серпня 1983 року - в складі обмеженого контингенту радянських військ в Демократичній Республіці Афганістан, виконав 106 бойових вильотів, налітав 96 годин.

Приймав участь в листопаді 1983 року в Гератській і Кундузькій операціях, в грудні 1983 року і січні 1984 року приймав участь в Баграмській операції.

За час перебування в Демократичній Республіці Афганістан особисто знищив 14 ДШК, 3 опорні пункти, 6 автомобілів, один склад паливно-мастильних матеріалів, 3 гармати, близько 250 душманів. 16 січня 1984 року приймав участь в черговій операції по знищенню виявленої групи душманів, ескадрилля з 8 літаків, нанесла масований удар в районі населеного пункту Ургун. Літак СУ-25 отримав пошкодження від попадання ракети ПЗРК і став некерованим, льотчик катапультиувався на малій висоті, що не забезпечило повного розкриття парашюта...

СУ-25 підполковника П.В. Рубана став першим штурмовиком, збитим ракетою ПЗРК.

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 17 травня 1984 року за мужність і героїзм, підполковнику Рубану Петру Васильевичу посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Похований в місті Запоріжжя.

Богданов Олександр Петрович

Військовий радник військової частини прикордонних військ
Демократичної Республіки Афганістан, майор.

Народився 5 січня 1951 року в селі Дозорне Білогорського району
Криму.

В Прикордонних військах КДБ СРСР з серпня 1968 року. В 1972
році закінчив Московське вище прикордонне командне
училище Комітету державної безпеки. В 1981 закінчив
Військову академію імені Фрунзе.

З 1983 року знаходився в Афганістані радником командира
військової частини прикордонних військ Демократичної
Республіки Афганістан, приймав участь в плануванні,
підготовці і проведенні 15 вдалих бойових операцій. Силами
цієї військової частини були ліквідовані два угруповання
душманів. При проведенні чергової операції 18 травня 1984
року, попав в оточення, отримав декілька важких поранень і
загинув в рукопашній схватці...

Похований в місті Симферополі (Крим).

Указом Президіума Верховної Ради СРСР від 21 червня 1984
року за мужність і відвагу виявлені при виконанні військового
обв'язку, присвоєно звання Героя Радянського Союзу з
врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка»
(посмертно).

Шкидченко Петро Іванович

начальник групи управління бойовими діями при Міністерстві оборони
Демократичної Республіки Афганістан, генерал-лейтенант.

Народився 7 листопада 1922 року в місті Радомишль Житомирської області.

В Червоній Армії з 1939 року. В 1941 році закінчив Житомирське піхотне училище. Учасник Великої Вітчизняної війни. В 1941 році був чотири рази поранений. Учасник радянсько-японської війни 1945 року.

З сьчня 1971-го по серпень 1973 року – командувач 6-ої гвардійської танкової армії Київського військового округу. Генерал-лейтенант (1971 рік).

З вересня 1973-го по червень 1980 року – заступник командувача військами Одеського військового округу і Групи Радянських військ в Німеччині по бойовій підготовці.

В червні 1980 очолив групу управління бойовими діями при Міністерстві оборони Демократичної Республіки Афганістан. В задачу групи входило залучення до планування та управління спільних бойових дій Генерального штабу і Міністерства оборони ДРА.

За півтора року прийняв участь в проведенні 25 масштабних бойових операцій проти душманських збройних формувань. Крім того, відзначився і особистою хоробрістю: в одній з операцій при прориві душманів до командного пункту афганської дивізії зберіг спокій і організував відбиття атаки, та очолив контратаку, в ході якої душмани були майже повністю знищені.

19 січня 1982 в 16-и кілометрах від міста Хост був обстріляний вертоліт Мі-8, ВПС ДРА, на борту якого знаходились радянські – радники, в тому числі і генерал-лейтенант Шкидченко П.І. Одна з випущених куль попала в командира екіпажу. При вимушеній посадці вертоліт перевернувся і загорівся, весь екіпаж загинув.

Бойовий генерал П.І. Шкидченко, незадовго до цієї трагічної дати був нагороджений другим орденом Леніна.

Похований в Дніпропетровську.

Указом Президента РФ від 4 липня 2000 року за мужність і героїзм, проявлені при виконанні службового обов'язку посмертно присвоєно звання Героя Російської Федерації.

Стовба Олександр Іванович

командир мотострілецького взводу 66-ї окремої мотострілецької бригади 40-ї армії, лейтенант.

Народився 19 липня 1957 року в місті Дніпродзержинськ Дніпропетровської області.

В Радянській армії з 1975 року. Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище.

З січня 1980 року в складі 40-ї армії в Афганістані.

29 березня 1980 року його мотострілецький взвод приймав участь в бою по захвату сховища боєприпасів в районі населеного пункту Серан, та був відрізаний противником від основних сил роти. Коли його підрозділ оточили душмани, він поранений в ногу, виповз з палаючої БМП, взяв з собою кулемет. Залишившись в живих бійцям наказав відходити. Сам залишився - прикривати їх відхід, і в нерівному бою загинув.

Похований в місті Дніпродзержинськ.

За мужність і героїзм, проявлені при виконанні військового і інтернаціонального обов'язку, 11 листопада 1990 року лейтенантові Стовбе Олександрові Івановичеві посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Воїн-поет Олександр Стовба - "А.І.Ст." (так він підписував свої вірші) посмертно прийнятий в члени Союзу письменників СРСР. Також посмертно він удостоєний почесних звань "Лауреат премії Ленінського комсомолу" і "Лауреат премії Міністерства оборони СРСР".

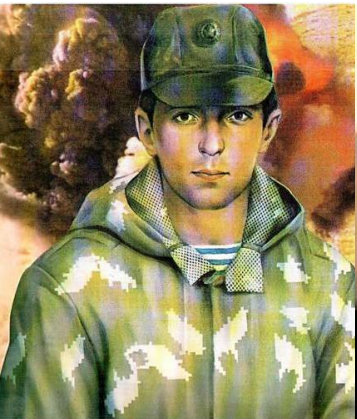
Життю і подвигу Стовби О.І. присвячена поема А. Дмитренко «АІСТ».

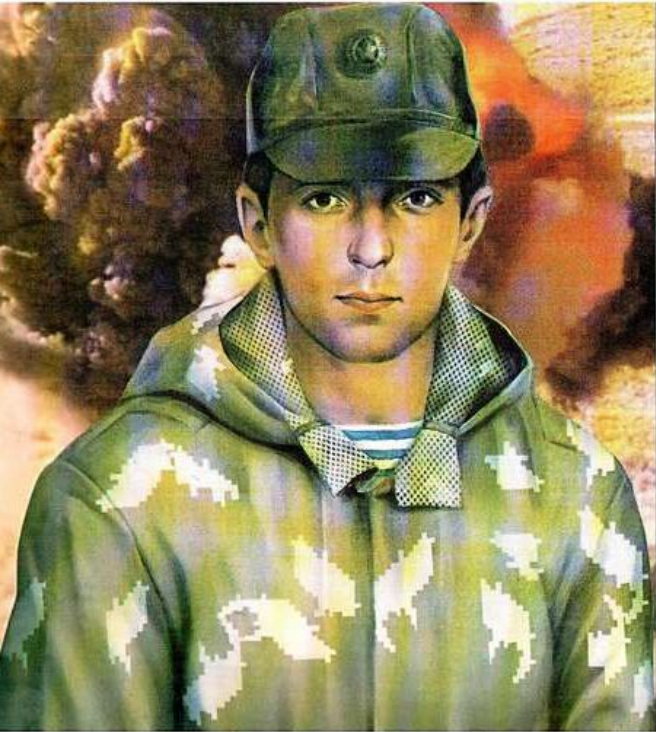
Бойовий шлях 186 загону (7 ОМСБ) Ізяславської бригади спецназу

Розвідувальна група "Каспій" трагічно загинула поблизу кишлака Дури в афганській провінції Заболъ 31 жовтня 1987 року

Олег Онищук; Юрій Ісламов; Роман Сидоренко; Ігор Москаленко; Марат Мурадян;
Тахір Джафаров; Михайло Хроленко; Олег Іванов; Олександр Фурман;
Яшар Мурадов; Еркін Салахієв

Оніщук Олег Петрович

Заступник командира роти одного з підрозділів Сухопутних військ 40-ої армії Червонопрапорного військового Туркестанського округу (обмежений контингент радянських військ в Демократичній Республіці Афганістані), старший лейтенант.

Народився 12 серпня 1961 року в селі Путринці Ізяславського району Хмельницької області.

У Радянській Армії з 1978 року. У 1982 році закінчив Київське вище загальновійськове командне училище імені Фрунзе.

З квітня 1987 року надавав інтернаціональну допомогу народові Афганістану. Заступник командира роти очолюючи розвідувальну групу, успішно виконуючи завдання по наданню інтернаціональної допомоги Республіці Афганістан проявивши мужність і героїзм, поліг смертю хоробрих в бою 31 жовтня 1987 року в кишлаку Дуру в провінції Заболь, поблизу кордону з Пакистаном...

Похований в місті Ізяслав Хмельницької області.

Указом Президії Верховної Ради від 5 травня 1988 року посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Нагороджений орденом Леніна, орденом Червоного Прапора, медаллю «За бойові заслуги».

Ісламов Юрій Верикович

Командир відділення одного з підрозділів Сухопутних військ 40-ої армії Червонопрапорного військового Туркестанського округу (обмежений контингент радянських військ в Демократичній Республіці Афганістані), молодший сержант.

Народився 5 квітня 1968 року в селищі Арсланбоб Базар-Коргонського району Ошської області Киргизії, узбек.

У Радянській Армії з листопада 1986 року. Службу проходив у складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані.

Поліг смертю хоробрих в бою 31 жовтня 1987 року в кишлаку Дуру в провінції Заболь, поблизу кордону з Пакистаном...

Указом Президії Верховної Ради від 3 березня 1988 року молодшому сержантові Ісламову Юрієві Вериковічу посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Нагороджений орденом Леніна, медалю «За відвагу».

Горошко Ярослав Павлович

Командир роти одного з підрозділів Сухопутних військ 40-ї армії , капітан.

Народився 4 жовтня 1957 року в селі Борщівка Лановецького району Тернопільської області.

З 1976 року в Радянській Армії. В 1981 році закінчи Хмельницьке вище військово артилерійське командне училище.

Два рази - з 1981 по 1983 і з 1987 по 1988 рік - знаходився в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані.

Указом Президіума Верховної Ради від 5 травня 1988 року за мужність і відвагу виявлені при виконанні військового обов'язку, присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка» (№ 11572).

Повернувшись з Афганістану, закінчив Військову академію імені Фрунзе та продовжив службу в посаді заступника командира бригади спецназу ГРУ, що розміщувалась в місті Ізяслав Хмельницької області.

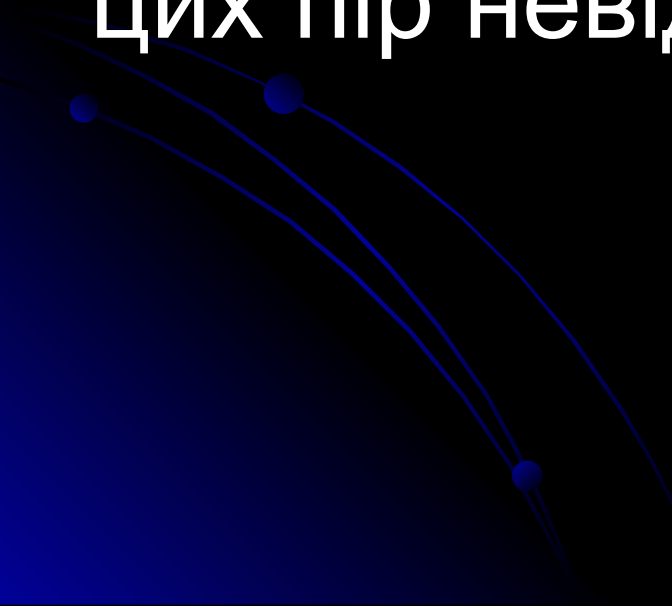
Після розпаду СРСР, з 1992 року стояв у витоків створення військової розвідки Збройних сил України. Служив в 1464-му полку спеціального призначення Чорноморського флоту України. 8 червня 1994 року майор Я.П.Горошко загинув при випробуванні нової техніки (потонув в Дніпрі). Похований в рідному селі.

Нагороджений двома орденами Червоної Зірки, медалями, українським золотим хрестом 1-ої степені "За особливі заслуги".

3600 мешканців Рівенщини
пройшли горнило афганської війни,
понад 70 з них на тій війні стали
інвалідами, 104 загинули а доля
двох рівнян, які зникли безвісти, до
цих пір невідома.

Баженов Сергій Миколайович

Лейтенант, командир протитанкового взводу.

Народився 05.07.1959 року в місті Пугачов Саратовської області. Росіянин. У Збройних Силах СРСР з 05.08.1977 року.

- Кадровий офіцер, Баженов С.М. після закінчення Хмельницького ВАКУ був направлений в одну з військових частин, яка дислокувалася на території Демократичної Республіки Афганістан. Скромний в житті, сумлінний і добросовісний офіцер, Сергій був прикладом для бійців і підлеглих.
- 13 вересня 1982 року в складі свого підрозділу лейтенант Баженов С.М. був направлений на виконання бойового завдання. У складних умовах, коли вирішувалась доля бою, він сміливо кинувся вперед, ведучи за собою підлеглих, і був смертельно поранений.
- За зразкове виконання службових обов'язків, мужність та особисту відвагу нагороджений орденом "Червоної Зірки" (посмертно).
Похований на міському кладовищі в Рівному.

Балакірєв Валерій Олексійович

Народився 27.05.1949 в м. Рівне Рівненської області. Росіянин.

- Середню школу закінчив с. Бабин Гоцанського району Рівненської області, продовжив навчання в ПТУ № 11 м. Рівне по спеціальності токар-фрезерувальник, після закінчення якого працював рік на Рівненському заводі тракторних агрегатів.
- Займався парашутним спортом при ДОСААФ. В міському будинку культури відвідував гурток бальних танців.
- По направленню Рівненського МВК з 01.08.1968 р. поступив в Московське вище загальновійськове командне училище, яке закінчив в 1972 році.
- Служив в м. Мінськ.
- У Республіці Афганістан - з червня 1984 року. Був начальником авіакомендатури м. Файзабад. Брав безпосередньо участь у забезпеченні польотів бойових літаків і вертольотів, а також в організації їх обслуговування.
- Загинув при виконанні бойового завдання 07.10.1985 року.
- Нагороджений орденом "Червоної Зірки" (по смертно).
Похований в с. Антопіль Рівненського району, Рівненської області.
- В м. Рівне проживає дружина Лідія Олександрівна і син Дмитро.

Веремчук Микола Анатолійович

- Веремчук Микола Анатолійович, рядовий, механік-радіотелеграфіст окремого загону спецпризначення. Народився 31.07.1967 року в м. Комунарськ Луганської області. Українець. Закінчив Рівненську загальноосвітню школу № 23. Працював вентилятором в ПМК "Промбуд" м. Рівного. До Збройних Сил СРСР призваний 11.11.1985 року Рівненським МВК.
- У Республіці Афганістан з квітня 1986 року. Неодноразово брав участь у бойових операціях. 24.10.1987 року в ході запеклого бою група солдатів, в яку він входив, була оточена і вступила в рукопашну сутичку. Будучи важко пораненим, Веремчук Микола прикрив відхід товаришів і повторно був поранений в груди. Непритомнюючи підпустив до себе супротивника впритул і підірвав гранату.
- За мужність і героїзм нагороджений орденом Леніна (посмертно). Похований на кладовищі "Нове" в м. Рівному. Пасажирський літак, який виконував рейси за маршрутом Рівне - Київ, був названий його ім'ям.

Доманський Олександр Ананійович

Народився 06 січня 1963 року в селі Переклі
Млинівського району Рівненської області.
Українець.

- У 1980 році закінчив Княгининську середню школу. Призваний в ряди Збройних Сил СРСР 26.04.1981 році Млинівським РВК.
- В 1981-1983 рр. - навчався в Кіровському військовому авіаційно-технічному училищі. В 1983-1984 роках служив в Німеччині, п.п. 63383 "В".
- З червня 1984 р. по вересень 1984 р. продовжував службу в м. Выборг Ленінградської області, військова частина 55745.
- З вересня 1984 р. по 10 жовтня 1984 р. служив в ДРА, військова частина 97978. Прапорщик, бортовий авіаційний механік, повітряний стрілок вертольота.
- Вертоліт, у складі екіпажу якого знаходився Доманський О.А., виконував бойові завдання по вогневій підтримці наземних військ. 10 жовтня 1984 року при посадці вертоліт був збитий. Доманський Олександр Ананійович загинув. Нагороджений орденом "Червоної Зірки" (посмертно).
- Похований в с. Княгинин Демидівського району Рівненської області.

Завранчук Олександр Володимирович

Народився 08.10. 1968 року в м. Рівне, українець.
Навчався в СШ № 10 м. Рівне. Після закінчення
школи працював слюсарем ЖБВ Рівненського
"Поліськводбуд". В ряди Збройних Сил, бувшого
СРСР, призваний 24.05.1987 р. Рівненським МК.
Після закінчення учбового розвідувального
підрозділу в м. Ашхабаді Олександр був
направлений в одну з частин 40-ї армії на
території Афганістану.

- 26 грудня 1987 року розвідувальний взвод, в
складі якого знаходився і молодший сержант-
кулеметник Завранчук О.В., повертався з вдало
проведеної засідки в районі кишлаку Муджана
(провінції Хінджан, Даши). О 12-й годині дня
взвод був обстріляний заголотниками зі
стрілкової зброї. Разом з товаришами Олександр
зайняв оборону і вів вогонь по противнику. В
ході цього бою був тяжко поранений і в той же
день помер від ран.
- Молодий сержант Завранчук О.В. (посмертно)
нагороджений орденом "Червоної зірки".
- Похований в м. Рівне. На будинку де він жив ,
встановлена пам'ятна дошка.

Кирильчук Микола Миколайович

Народився 21.05.1967 року в с. Тайкури Рівненського району Рівненської області. Українець. Навчався у Рівненських середніх школах № 6, № 9.

- Після закінчення школи працював токарем Рівненського радіотехнічного заводу.
- У Збройні Сили СРСР був призваний 05.11.1985 року Рівненським РВК.
- У Республіці Афганістан з квітня 1986 року. Служив у військовій частині п.п. №17668, рядовий, кладовщик (комірник), укладач парашутів.
- 05.06.1987 року, повертаючись із бойового завдання, Кирильчук Микола загинув в авіаційній катастрофі. Нагороджений медалями "За бойові заслуги" та "За відвагу" (посмертно).
- Похований у селі Тайкури Рівненського району Рівненської області.
- Батьки: Микола Іванович і Галина Іванівна проживають у місті Рівне.

Красільніков Віктор Іванович

Народився 09.06.1962 року в м. Шверін (Німеччина), росіянин. В ряди Збройних Сил бувшого СРСР призваний 21 жовтня 1980 року Рівненським РВК. Закінчив Київське вище загальнокомандне училище ім М.В.Фрунзе - лейтенант, командир групи окремого загону спецпризначення.

- 19 березня 1986 року підрозділ, в складі якого знаходився лейтенант В.І.Красільніков та його підлеглі, виконував бойове завдання в районі поселення Кулала, що в провінції Нангархар. Він на чолі свого взводу йшов попереду підрозділу і, коли зав'язався бій, першим кинувся в зайнятий моджахедами дувал, ведучи за собою підлеглих. В бою з переважаючою кількістю душманів - Віктор був тяжко поранений. Під вогнем моджахедів підлеглі кинулись на допомогу своєму командиру. Виносячи з поля бою, стікаючого кров'ю Віктора, сержант Коваленко закритим своїм тілом від куль моджахедів і сам був тяжко поранений.
- Майже 4 дні лікарі боролися за життя Віктора, але поранення були дуже тяжкі і 22 березня 1986 року його серце перестало битися.
- Нагороджений орденом "Червоного Прапора" (посмертно). Похований в м. Рівне.

Кулакевич Семен Володимирович

Народився 04.05.1956 року в селі Блажеве Рокитнівського району Рівненської області. Українець. Навчався в Березнінському ПТУ. В Збройні Сили був призваний 14.05.1974 року Рокитнівським РВК.

- Служив прапорщиком у Чехословаччині у м. Міловіце, військова частина.....
- У Республіці Афганістан з лютого 1981 року, прапорщик, завскладом паливо-мастильних матеріалів. Неодноразово постачав ПММ у підрозділи, які вели бойові дії. 06.10.1981 року загинув в автомобільній катастрофі. Нагороджений орденом "Червоної Зірки" (посмертно). Похований в селі Блажеве.

Ніколайчук Григорій Олексійович

Прапорщик, командир взводу.

Народився 11.02.1952 року в селі Ботін Луцького району Волинської області. Українець. Навчався в Рівненському СПТУ № 38. До Збройних Сил СРСР призваний 26.05.1970 року Рівненським МК.

- У Республіці Афганістан з вересня 1982 року. Неодноразово брав участь у бойових операціях. 28.03.1984 року, виконуючи бойове завдання командування, загинув в автомобільній катастрофі.
- Нагороджений орденом "Червоної Зірки" (по смертно). Похований в м. Рівне.

Плеван Сергій Тодорович

Єфрейтор, розвідник. Народився 30.09.1966 року в селищі Буряя Бурейського району Амурської області. Українець. Працював на Оржевському домобудівному комбінаті. До Збройних Сил СРСР призваний 15.10.1984 року Рівненським МК.

- У Республіці Афганістан з квітня 1985 року. Під час виконання бойового завдання 18.04.1986 року, діючи у складі одного з відділень взводу, він першим увірвався на позиції супротивника і особисто знищив 3 вогняні точки. У цьому бою Плеван Сергій загинув.
- За мужність і відвагу нагороджений медаллю "За відвагу" і орденом "Червоної Зірки" (посмертно). Похований в с. В. Олексин Рівненського району Рівненської області.

Самолюк Микола Миколайович,

Сержант, командир бойової машини.
Народився 06.07.1963 року в селі Іванівка
Славутського району Хмельницької
області. Українець. Працював
електромонтажником у Рівненському
рембудуправлінні. До Збройних Сил СРСР
призваний 23.03.1982 року Рівненським
МВК.

- У Республіці Афганістан з жовтня 1982
року. Діючи у складі розвідувальної групи,
03. 05.1984 року виявив в одному з
населених пунктів пересування озброєної
групи бунтівників. Скрито вийшовши до
об'єкту спостереження, розвідники
обстріляли супротивника. У бою Самолюк
Микола діяв сміливо і рішуче, але був
убитий снайперською кулею.
- Нагороджений орденом "Червоної Зірки"
(по смертно). похований в м. Рівне.

Стрепков Сергій Васильович

Народився 24.07.1957 року в м. Алма-Ата (Казахстан). Росіянин. У Збройних Силах СРСР з 14.08.1974 р. Закінчив Ворошиловградське ВВАУШ. Лейтенант, штурман вертольота Ми-6.

- В Республіці Афганістан з лютого 1980 року. Зарекомендував себе мужнім офіцером добре підготовленим військовим спеціалістом. 16.02.1980 року вертоліт Ми-6, у складі екіпажу якого він служив, потерпів катастрофу за 50 км. на північ від м. Баграм. Стрепков С.В. загинув.
- Нагороджений орденом "Червоної Зірки" (посмертно). Похований у м. Рівне.

Шпудейко Олег Васильович

Рядовий, водій вузла фельдгерсько-поштового зв'язку. Народився 04.06.1965 року в м. Рівне. Українець. Працював водієм на автопідприємстві в м. Рівне. До Збройних Сил СРСР призваний 15.10.1984 р. Рівненським МВК.

- У Республіці Афганістан з лютого 1985 року. Показав себе сміливим, мужнім воїном. 11.07.1985 року, виконуючи бойове завдання по доставці пошти, слідував у літаку за маршрутом Кабул - Ташкент. У районі м. Кандагар літак був обстріляний супротивником і потерпів катастрофу. Шпудейко Олег Васильович загинув.
- Нагороджений орденом "Червоної Зірки" (посмертно). Похований в рідному місті Рівному. На будинку, де він жив, встановлено меморіальну дошку.

Климак Віктор Георгійович

Народився 26 жовтня 1958 року в с. Українка
Острозького району.

В 1978 році призваний до лав ЗС СРСР.

3 січня 1980 року - в складі обмеженого
контингенту радянських військ в
Демократичній Республіці Афганістан.

9 лютого 1980 року будучи командиром танку
виконував бойове завдання по розчистці
проходу в завалі. В бою з танка було
знищено 8 вогневих точок противника.
Мотострілецький батальйон пройшов по
зроблених проходах і виконав бойове
завдання. Молодший сержант Віктор
Климак в цьому бою загинув від
наскрізного вогнепального поранення
грудей і голови.

17 лютого 1980 року похований в селі
Українка.

28 квітня 1980 року нагороджений медалю “
За бойові заслуги” (посмертно).

Баран Андрій Андрійович

Народився 2 січня 1960 року в селі Українка
Острозького району. В 1979 році закінчив
Здолбунівське СПТУ-38.

В 1979 році призваний до лав ЗС СРСР.

3 січня 1980 року - в складі обмеженого
контингенту радянських військ в
Демократичній Республіці Афганістан. Службу
проходив на посаді кулеметника.

11 травня 1980 року в бою від вибуху гранати та
числених поранень обірвалось життя Андрія.

7 червня 1980 року похований в селі Українка.

21 жовтня 1980 року нагороджений медалю “ За
відвагу ” (посмертно).

Соколюк Олександр Миколайович

Народився 11 лютого 1964 року в селі Хорів
Острозького району.

В 1982 році призваний до лав ЗС СРСР.

З 1983 року - в складі обмеженого
контингенту радянських військ в
Демократичній Республіці Афганістан.

14 лютого 1983 року під час бою виявив
мужність і відвагу, але його життя
обірвала куля.

5 березня 1983 року похований в селі Хорів.

24 серпня 1983 року за мужність і відвагу
виявлені під час виконання бойового
завдання указом президії Верховної Ради
СРСР нагороджений орденом
“ Червоної зірки ” (посмертно).

Андреев Олексій Миколайович

Народився 22 грудня 1966 року в селі Батьківці Острозького району.

В 1984 році закінчив Острозьке СПТУ-28.

В квітні 1985 року призваний до лав ЗС СРСР.

3 серпня 1985 року - в складі обмеженого контингенту радянських військ в Демократичній Республіці Афганістан. Службу проходив на посаді розвідника.

19 січня 1986 року в бою прикриваючи вогнем з автомату товаришів знищив декілька душманів, але його життя обірвала куля.

30 січня 1986 року похований в селі Ілляшівка.

31 липня 1986 року за мужність і відвагу виявлені під час виконання бойового завдання указом президії Верховної Ради СРСР нагороджений орденом "Червоної зірки" (по смертно).

10 квітня 1988 року нагороджений почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

Велігурський Юрій Володимирович

Народився 2 квітня 1967 року в селі Тесів
Острозького району.

В квітні 1985 року призваний до лав ЗС
СРСР.

З 1985 року - в складі обмеженого
контингенту радянських військ в
Демократичній Республіці Афганістан.

21 квітня 1987 року їх підрозділ було піднято
по тривозі і направлено на вертольотах в
допомогу товаришам, що вели бій.
Вертоліт в якому був Юра вибухнув від
влучившої в нього ракети.

29 квітня 1987 року похований в селі Тесів.

12 листопада 1987 року за мужність і відвагу
виявлені під час виконання бойового
завдання указом президії Верховної Ради
СРСР нагороджений орденом "Червоної
Зірки" (посмертно).

PTB
ПАРКЕТА

DIV

Молоде покоління вшановує пам'ять воїнів афганців

